

RODINNÁ SLAVNOST V JABLOŇOVÉM SADU

Hostitel se omlouvá, ale prostor zahrady je neustále
zpracováván, nelze usednout *do stínu*, jde spíše
o pecen popela, moji milí sadaři.

Vlažný. Jak nedbalky sluneční, v kterých se mladý
nerozdělá a starý rozpláče.

Však upustí-li, smolaři, z verbálního násilí (zde
nefunguje), chytanou zde všichni záslech
z prapodstaty, odštípávání jisker úhozy krumpáče.

Bezdětným dovoleno i nahlédnout: přesunout se ke
kočárkům s novorozenci a vpadnout do
nepřítomnosti jejich pohledů, v nichž běžně
koupávají své matky, než jim pod prádlo vetrou olej
s lásky esencí.

Zítra jedna z těch jisker vyšlehne dětem z oček
a začnou vidět. Už zítra, dědo.

Dnes ještě narýsovaní psi a ani vidu slechu po
obojcích či útulku, dnes září natéká, oklikou,
pozvolna,

nejdříve do odboček, kde domluvou řeší jablka pro
potulku, a pak tancem kobry až ke konturám
rodokmenu.

Vzápětí veškeré kulisy ztuhnou.

Čeká se na vnuka, až dospěje, až se vrátí, schoulí se
tu na shnilém torzu lavičky, zvedne límec
a nevyžene ze sebe ráj.